

Η κρισιμότητα των περιστάσεων απαιτεί ρήξη με παύση πληρωμών, εναλλακτικό σχέδιο εξόδου από το Ευρώ, και ισχυρό αγωνιστικό εργατικό και λαϊκό κίνημα.

του **Αντώνη Νταλακογεώργου***

Η μετεκλογική περίοδος με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ βρίσκει το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα σε αποτελμάτωση, αδράνεια, αμηχανία, έλλειψη σχεδιασμού και συνολικής παρέμβασης καθώς κυριαρχούν οι αντιλήψεις της αναμονής, της ανάθεσης, της απογοήτευσης ακόμη και της αβεβαιότητας για τα βήματα, τον προσανατολισμό και την στρατηγική του στις νέες συνθήκες που διαμορφώθηκαν στην χώρα μας μετά την επιτυχία και την ανάδειξη της Αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση.

Ο λόγος προφανώς δεν γίνεται για τις ηγετικές ομάδες στην ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ και πολλών δευτεροβάθμιων οργανώσεων οι οποίες συνέβαλαν καθοριστικά με την στάση και τις επιλογές τους τα τελευταία χρόνια στην υποχώρηση του κινήματος και των αγώνων των εργαζομένων και στην **ουσία έβαλαν πλάτη στην υλοποίηση των καταστροφικών μνημονιακών πολιτικών της κυβέρνησης και της τρόικα.** Η αναφορά γίνεται για τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους οι οποίοι όλη την προηγούμενη περίοδο παρά την υπονομευτική και διαλυτική στάση των ηγεσιών σε ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ κ.λπ. Βγήκαν επανειλημμένα στους δρόμους και στον αγώνα παλεύοντας ενάντια στις μισθολογικές περικοπές, στην σφαγή των συντάξεων και των επικουρικών, την κατάργηση της ΕΣΣΕ και των κατώτερων μισθών, των απολύσεων, των ελαστικών μορφών απασχόλησης, της ανεργίας, της απλήρωτης εργασίας αλλά και στα κοινωνικά μέτωπα όπως είναι η υγεία, η παιδεία, η κοινωνική πρόνοια.

Η εργατική τάξη και ευρύτερα λαϊκά στρώματα (παρά τις δυσκολίες και αδυναμίες) έδωσαν τα χρόνια της μνημονιακής περιόδου δείγματα υψηλής αγωνιστικότητας ταξικής ενότητας, συσπείρωσης και αλληλεγγύης. Οι αγώνες αυτοί είχαν διάρκεια, ένταση, φαντασία και πρωτοτυπία παρά την άθλια και συκοφαντική δυσφήμιση που συνάντησαν από τις υποτακτικές κυβερνήσεις, την τρόικα και με τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ.

Η ανάπτυξη των αγώνων των εργαζομένων και του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος

συνέβαλαν αποφασιστικά στην ριζοσπαστικοποίηση της πολιτικής συνείδησης και συμπεριφοράς ευρύτατων τμημάτων της κοινωνίας και του λαού.

Οι αγώνες αυτοί έστω και αν σε πολλά στάδια και φάσεις ήταν αναντίστοιχοι της σφοδρής επίθεσης Τρόικας – Μεγάλου κεφαλαίου – Κυβερνητικών πολιτικών, είναι φανερό ότι έβαλαν την σφραγίδα τους για την καταδίκη, την αποδοκιμασία και τελικά την απόρριψη του νεοφιλελεύθερου μοντέλου των πολιτικών των κυβερνήσεων Ν.Δ – ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ.

Η αντίσταση της εργατικής τάξης και μεγάλου τμήματος των λαϊκών στρωμάτων όλη την προηγούμενη περίοδο εκφράστηκε με σαφήνεια και στις βουλευτικές εκλογές στις 25/1/2015 όπου ο λαός με την ψήφο του ανέτρεψε την κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου και έστειλε σαφές μήνυμα στους τοκογλύφους δανειστές και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού (Δ.Ν.Τ – Ε.Κ.Τ – Ε.Ε) **ότι πρέπει να τερματισθεί η πολιτική της εξαθλίωσης, της φτώχειας και της ισοπέδωσης της κοινωνίας.**

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η αριστερά αναδείχθηκαν κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας και με την λαϊκή εντολή σχηματίστηκε κυβέρνηση στην χώρα μας με κορμό και βασική δύναμη τον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι προεκλογικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ όπως αυτές έγιναν γνωστές στην Διεθνή Έκθεση στην Θεσσαλονίκη τον Σεπτέμβριο του 2014 είναι σαφές ότι συνιστούν μέτρα που δεν θίγουν το βάθος του καπιταλιστικού συστήματος, δεν αμφισβητούν τους στρατηγικούς προσανατολισμούς της χώρας μας (ΝΑΤΟ – Ε.Ε) και **το κυριότερο, το πρόγραμμα αυτό δεν θίγει τα συμφέροντα και την ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου και του μεγάλου πλούτου.** Πρόκειται για μέτρα και ρυθμίσεις τα οποία (χωρίς να υποτιμούμε την σημασία τους) από την μια αποκαθιστούν μερικώς ορισμένες από τις πιο ακραίες πολιτικές επιλογές των μνημονιακών κυβερνήσεων όπως η κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, η επαναφορά των κατώτερων μισθών, η 13η σύνταξη, το αφορολόγητο κάτω από τα 12.000 ευρώ, η ρύθμιση των κόκκινων δανείων, η αντιμετώπιση της φτώχειας, της ανθρωπιστικής κρίσης κ.λπ. από την άλλη είναι φανερό ότι **η πολιτική αυτή δεν ξηλώνει και δεν καταργεί το σύνολο των μνημονιακών μέτρων και πολιτικών που βιώνουν οι εργαζόμενοι και ο λαός την τελευταία 5ετία.**

Έχει ενδιαφέρον τόσο η προεκλογική όσο και για ορισμένο διάστημα μετά τις εκλογές η αφήγηση του ΣΥΡΙΖΑ, η αισιοδοξία, τα συνθήματα και η ρητορική την περίοδο που στηρίχθηκε και επενδύθηκε επικοινωνιακά ότι **θα έπειθε με τις θέσεις και τις προτάσεις του τους δανειστές και «συμμάχους» για την ανάγκη της εφαρμογής του**

προγράμματός του, την διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους και η νίκη της Αριστεράς θα σηματοδοτούσε την ελπίδα, την προοπτική για την αλλαγή της Ευρώπης!!! Η πίστη και η αποδοχή της θέσης «πάση θυσία στο ευρώ» και μέσα από αυτό εφαρμόζουμε το πρόγραμμά μας, ακυρώνουμε και καταργούμε τα μνημόνια, ήρθαν από την πρώτη στιγμή αντιμέτωπα με την σκληρή και αδυσώπητη πραγματικότητα.

Στην Ε.Ε και την ευρωζώνη των πολυεθνικών και των μονοπωλιακών ομίλων δεν ταιριάζει κανένα αριστερό εγχείρημα που αμφισβητεί την πολιτική του νεοφιλελευθερισμού, της δημοσιονομικής πειθαρχίας, της συμπίεσης του εργατικού κόστους, των κοινωνικών δικαιωμάτων και του κοινωνικού κράτους. Η προσγείωση στην πραγματικότητα για την ηγεσία και τα στελέχη που ήταν πρωταγωνιστές στην στρατηγική της διαπραγμάτευσης στην Ευρώπη «των αξιών και της αλληλεγγύης» μάλλον θα πρέπει να ήταν εξαιρετικά ανώμαλη και λίγο ενδιαφέρει η εκ των υστέρων ομολογία τους ότι δεν περίμεναν τις απειλές, τους εκβιασμούς και τα τετελεσμένα των τοκογλύφων δανειστών και των γερακιών του νεοφιλελευθερισμού.

Μπροστά στην ωμή πραγματικότητα που διαμορφωνόταν στις διαπραγματεύσεις με τους εταίρους, οι επιλογές που είχε η κυβέρνηση ήταν δύο 1) συμβιβασμός, υποταγή και συμφωνία – ακύρωσης των προεκλογικών δεσμεύσεων και ταυτόχρονα υιοθέτηση αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων και πολιτικών που οδηγούν στην ταπείνωση και την ακύρωση του όποιου αριστερού εγχειρήματος και 2) η επιλογή της σύγκρουσης, της ρήξης και ενός εναλλακτικού σχεδίου το οποίο μεσοπρόθεσμα μπορεί να διαμορφώσει ευνοϊκότερες συνθήκες για τα λαϊκά, κοινωνικά και εργατικά συμφέροντα και την ίδια την χώρα.

Η ηγεσία του κόμματος και της κυβέρνησης μπροστά στην ωμή πραγματικότητα (αγνοώντας τον λαϊκό παράγοντα και το εργατικό κίνημα τους οποίους παραγκώνισαν) επέλεξε την λύση την οποία ονόμασε «έντιμο συμβιβασμό» και «κοινό τόπο» και προχώρησε σε διαδοχικές υποχωρήσεις τόσο προς τον ακραίο μερκελισμό και τους θεσμούς τους όσο και προς το ντόπιο κατεστημένο, την οικονομική ολιγαρχία και το μεγάλο κεφάλαιο. Ήδη η κατεύθυνση του έντιμου συμβιβασμού και της απόρριψης κάθε ιδέας για σύγκρουση με τους εταίρους είχε διαφανεί από την ίδια την συγκρότηση της κυβέρνησης, από τον συνωστισμό σε αυτήν κεντροαριστερής και συντηρητικής κατεύθυνσης προσώπων, την στελέχωση του κρατικού μηχανισμού ακόμη και με ξεφωνημένα άτομα του μνημονιακού μπλοκ, την επιλογή του Πρ. Παυλόπουλου στην θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας, την απαράδεκτη, επιζήμια και ετεροβαρή συμφωνία κυβέρνησης – EUROGROUP στις 20/2/2015, συμφωνία που απετέλεσε μια ποιοτική και καθοριστική στροφή της κυβέρνησης με την εναρμόνισή της με

ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΩΝ.

Το επόμενο βήμα της κυβέρνησης ήταν η υποχώρησή της στις απαιτήσεις των θεσμών στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων (ΟΛΠ – ΟΛΘ – Αεροδρόμια – ΤΡΑΙΝΟΣΕ κ.λπ) αλλά και αυτού του ΦΠΑ τα οποία **ήταν έως τότε ανάμεσα στις κόκκινες γραμμές άμυνας της κυβέρνησης οι οποίες και αυτές με την σειρά τους υπέστησαν οβιδιακή μεταμόρφωση.....** Παρά τούτα υπάρχουν στελέχη της κυβέρνησης και του κόμματος πολλών αποχρώσεων που συμπλέουν και ταυτίζονται με δυνάμεις του κατεστημένου και του συστήματος και πέρασαν πλέον απροκάλυπτα στην αντίπερα όχθη **και πετροβολούν κάθε απόπειρα, προσπάθεια και πρωτοβουλία για έξοδο από το ευρώ, την οποία πλέον διαβάλουν και την θεωρούν καταστροφή! Ισχυρίζονται μάλιστα ότι ήταν λάθος και αυτές οι ελάχιστες προεκλογικές δεσμεύσεις οι οποίες κινδυνεύουν να παγώσουν και τελικά να αποσυρθούν κάτω από το βάρος των πιέσεων και των εκβιασμών των συμμάχων και της οικονομικής ασφυξίας που έχουν επιβάλει στην χώρα εδώ και 4 μήνες.**

Μπροστά στην κινδυνολογία, την καταστροφολογία και το απόλυτο χάος που καλλιεργούν μεθοδικά ντόπιο και ξένο πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο, ορισμένοι αριστεροί δείχνουν διατεθειμένοι να υιοθετήσουν θέσεις και απόψεις της εσωτερικής τρόικα (Ν.Δ – ΠΟΤΑΜΙ – ΠΑΣΟΚ).

Είναι φανερό ότι οι επιμέρους ως τώρα υποχωρήσεις της κυβέρνησης οδηγούν με βεβαιότητα σε μια συμφωνία η οποία θα αντιστρατεύεται τα συμφέροντα της χώρας, του λαού και των εργαζομένων, θα ακυρώνει το προεκλογικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και θα οδηγεί την αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ στην ήττα, με αναπαλαίωση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στο ασφαλιστικό και τις εργασιακές σχέσεις, στις ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ.

Μια πολιτική η οποία απέρριψε με την ψήφο του ο ελληνικός λαός, μια πολιτική που οδήγησε σε εκτεταμένα και οξύτατα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.

Στις εξαιρετικά κρίσιμες συνθήκες που διαμορφώνονται στην χώρα μας, οι δυνάμεις της πολιτικής και κοινωνικής αριστεράς και του εργατικού κινήματος που διαβλέπουν τους κινδύνους που διαγράφονται για τον λαό και τους εργαζομένους από μια συμφωνία παγίδα, οφείλουν να πάρουν άμεσα σημαντικές και ουσιαστικές πρωτοβουλίες σε πανελλαδικό επίπεδο για την ενημέρωση, την πληροφόρηση και την κινητοποίηση των λαϊκών και εργατικών δυνάμεων.

Είναι κατεπείγουσα η ανάγκη, έστω και στο παρά ένα, να σχεδιασθεί, να οργανωθεί η ενημέρωση του λαού, να διατυπωθεί πλήρως και αναλυτικά ένα εναλλακτικό σχέδιο που θα υπηρετεί τον λαό και τους εργαζόμενους και το οποίο θα αποτελεί την απάντηση, την διέξοδο στον μονόδρομο του ευρώ και της Ε.Ε.

Ανάλογες πρωτοβουλίες πρέπει να πάρουν οι ζωντανές ταξικές και πρωτοπόρες δυνάμεις των Συνδικάτων, των κινημάτων και των κοινωνικών συλλογικοτήτων που αφουγκράζονται την αγωνία και τους προβληματισμούς του λαού και των εργαζομένων. Είναι προφανές ότι η παρέμβαση του εργατικού κινήματος, η διατύπωση, η προβολή και η ανάδειξη ενός εναλλακτικού σχεδίου από το ταξικό κίνημα αποτελεί πρώτιστη προτεραιότητα όπως επίσης και οι αντίστοιχες κινητοποιήσεις σε αυτήν την κατεύθυνση.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να δράσει και να αντιπαρατεθεί με τον μονόδρομο του ευρώ που συνιστά επιλογή του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, των πολιτικών τους εκφραστών και του ελεγχόμενου μιντιακού κατεστημένου.

Να αναδείξει ένα εναλλακτικό σχέδιο που θα στοχεύει:

- Στην διαγραφή του χρέους
- Στο ξήλωμα και την σταδιακή κατάργηση των αντιλαϊκών και αντεργατικών μνημονιακών μέτρων
- Την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος
- Την παύση πληρωμών στους δανειστές
- Την έξοδο από την ευρωζώνη και την Ε.Ε

**Ο Αντώνης Νταλακογεώργος είναι Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού, Μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΠΝΟ και Γενικός Γραμματέας του Εργατικού Κέντρου Πειραιά*